

ZÁVADA PÉTER

A farkasról

Csak a jóra emlékszel a szálerdőnyi vonszolódásból az avar átnedvesedett memóriahabos matracán. Arra, amit önzőn megtart magának a figyelem puha állatcsapdája. Farkas az, aki csak önmaga tud lenni, de te mégis előbb vagy farkas, mint önmagad. Bundád szelíd szükségyszerűség, nyelved átlóg egy lomposabb évszakba. Ami megtörtént, arra rázárulsz, és téged is rabul ejt az árnyas lombsátor, mint egy korhadt kéreg illatú beugrószerpet, magadra zipzározod az erdőt, egy csatakosra ázott test forró lihegését. És lejjebb, a mederben a kövek hideg satuja összeprésel egy bokát. Lerágnád-e a mellső lábadat, hogy kiszabadítsd a vádlidban fölgyülemlett menekülést? Kilépnél-e a résen, ami várakozásodon nyílik, hogy beköltözhess iramodásodba? Csak annyi marad utánad, amennyit távolléted kiharapott: a bozót sűrűjében ragadozó alakú hiány.

A bárányról

És csak állt, a bárány csak állt egymagában a karám előtt, és várta, hogy a vérét vegyék. Még panaszos hangját sem hallatta, mely máskor leginkább egy újszülött sírásához volt hasonló. Csupán a szeméi dadogtak, a pupillái hadartak valamit kegyelemről és föloldozásról, átható barna és mattfekete szemek, mintha leदारáltak volna egy szálfarudót, és szivárványhártyákat gyúrtak volna belőle. Ilyen lehet, amikor elhurcolnak egy tekintetet, és bezárják egy arcba.

Ilyen, mikor szőnyegbe csavarják, és úgy ütik, mint-
ha volna: a talpát. A száj az arc szúrt sebe, vacogta
hang nélkül, a szem a lélek nyílt törése, artikulálta
némán, és legvégül egy mosoly, a mimika mederhor-
daléka, az ajkak sarkában fölgyűlt, mint a hab.